

0831 – 31. august

La Guds fred råde i hjertene deres! Kol 3: 15.

Det høyeste målet for hele Kristi forsoningsverk var at vi skulle ha fred med Gud. «Straffen ligger på ham for at vi skulle ha fred», «Rettferdighetens verk skal være fred, og rettferdighetens frukt er hvile og trygghet til evig tid. Så mitt folk skal bo i fredens bolig, i trygge tabernakler og på sorgløse hvilesteder».

Og Paulus sier det slik: «Da vi altså er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus». Slik taler altså Skriften! Skulle ikke da Guds fred råde i hjertet til hvert levende Guds barn? Eller er det ikke sant det Skriften sier, at når vi er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud?

Skriften kan ikke lyve. Men hva kommer det da av at denne virkelige fred med Gud er så sjelden en gjest blant oss?

Nå taler vi ikke om dem som ikke en gang vet hva sann fred med Gud egentlig vil si. Disse har enten så mye fred av et annet slag, så de aldri vil kunne få Guds fred. De lever i selvsikkerhetens fred. En fred som har sin bakgrunn i god helse eller en god stilling og velstand e. l.

Eller de har ingen som helst fred. De er vekket opp, men lever som jagede treller i vantro og lovtrelldom. Innvortes gnager en pinende vantro, frykt og en dårlig samvittighet. Disse burde legge merke til at de mangler noe helt vesentlig. For Skriften sier jo uttrykkelig at fordi vi er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud. Eller skulle Skriften kunne lyve? Forstår du ikke at du mangler den virkelige troen?

Men vi vil nå tale om dem som har fått motta troen og freden, og så på ny er sunket tilbake i ufred, frykt, mørke og trellesinn. Disse som sukker: «Jeg plages hver morgen. Våkner jeg, dukker frykten opp. Sovner jeg, er det angsten. Livet mitt er fullt av sukk».

Da er spørsmålet: Hva er årsaken til at selv troende sjeler ofte lever i ufred og kvaler? Svar: Det kan være at en kristen bare savner følelsen av fred. Han retter blikket mot Kristus og evangeliet. Men han får det bare ikke inn i hjertet på en slik måte at det gir ham liv og fred.

Dette er mer smertefullt enn det er farlig. Når bare han gjennom alt dette ennå kan si: «Likevel blir jeg, Herre, alltid hos deg. Mitt kjøtt og mitt hjerte svikter. Men du, Gud, er mitt hjertes klippe og min arvedel til evig tid. Om du så lar meg vandre i dødsskyggens dal, er du likevel trofast, og alt skjer etter ditt ord».

Kan jeg altså fremdeles tale slik med min Gud, da er det ikke farlig. Da fører ikke denne ufreden til åndelig død, men til Guds ære. Da kan det hele bare skyldes at Gud skjuler seg, det kan være en nødvendig tukt. Eller en følge av en naturlig svakhet som ikke har noe med din sjel å gjøre.

Men hvis en ikke har noe som helst holdepunkt i Ordet, og tankene bare farer hit og dit, ser på syndene sine, på hva som kreves av meg og på hva jeg skal gjøre, da er det fare på ferde. Dette er vantro og trellesinn som kan føre til åndelig død, hvis en ikke snart får den rette hjelpen og trøsten.

Hva er det nå slike mennesker må gjøre? Først må de holde opp med all sin egen aktivitet. De må la seg dømme for all sin vantro og egenrettferdighet. De må erkjenne hvordan de med alt dette har foraktet den kjære Frelseren med alt han så fullkomment har gjort og lidd for oss, og alt han har gitt og lovet oss både i Ordet og sakramentene.

De må våkne opp og bli klar over hvordan de bare går og stirrer på seg selv, sine synder og sine følelser. Og at deres synder nå gjelder mer for dem enn hele Kristi fullbrakte verk. At deres tanker, følelser og meninger nå betyr mer for dem enn alle Guds vitnesbyrd, både Åndens, vannets og blodets! De må bli klar over at de bare går og mener og tenker det ene og det andre, og venter svar på sitt hjertes sukk ut av luften. Mens Herren selv har svaret klart i sitt ord og sine sakramenter.

Derfor, når du ikke har fred med Gud, når det er mørkt og tungt i hjertet ditt, da sett deg ikke ned og tenk fram og tilbake på hvordan det står til med din sjel og om du eier Guds nåde. Begynn heller ikke å bearbeide hjertet ditt, for på den måten å få det bedre med Gud.

Nei, hør, les, studér evangeliets ord, samtidig som du ber Gud åpne hjertet ditt, og ber om troens gave. Bare du da får øynene åpnet, så du ser Guds herlighet i hans evangelium, så vil du også få en usigelig stor fred.

Det er syndene våre, tvilen både på om vi er rett omvendt, og vår egen oppriktighet, som i størst grad forstyrrer freden og anfekter oss. Men nå sier apostelen at «vi ble forlikt med Gud ved hans Sønns død mens vi ennå var fiender».

Hvis min anfektelse og nød er om jeg virkelig er rett omvendt, og jeg derfor ikke tør tro, så sier altså apostelen at vi ble forlikt med Gud mens vi ennå var fiender, —. Ikke da vi ble omvendt og dermed Guds venner! Og at det skjedde ved hans Sønns død! — ikke ved vår omvendelse, anger og tro!

Det er altså om å gjøre at jeg tror at hele verden i Kristi død ble forlikt med Gud. Tror at i samme øyeblikk som denne nåden får innta hjertet mitt og blir dets trøst, eller i det minste det hjertet lengter etter, så er jeg straks rettferdig og frelst. At jeg altså tror på en nåde som er ferdig for hele verden. Kan jeg bare tro dette, da vil jeg jo få en stor og dyp fred som fortrenger uroen og anfektelsene.

Og når et menneske, hvor anfektelse og tvil har gått både på hans synd og hans omvendelse, får denne trøsten, da er der både omvendelse, tro og helliggjørelse av rette slaget.